

Courage

Courage

Jeppé Anders

Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek berusten op louter toeval.

Schrijver: Jeppé Anders

Coverontwerp: Li VDV

ISBN: 9789463429214

© Jeppé Anders

Inhoud

Voorwoord	5
Inleiding.....	7
1 Terug in de tijd	9
2 De bom barst.....	10
3 The Days After	12
4 Onthullingen en bekentenissen	14
5 De jeugdrechtbank.....	16
6 Verkeerde vrienden	19
7 Een nieuwe thuis.....	22
8 De aanloop naar het proces	24
9 De Engel staat me bij.....	30
10 Emotionele wervelwind	31
11 Het strafproces.....	37
12 De ontlasting	40
13 Uitspraak van het strafproces	45
14 De jeugdrechtbank in beroep.....	48
15 Uitspraak van de jeugdrechtbank	50
16 De narcist	56
17 Ik begrijp, maar zonder begrip	67
18 Stappenplan voor herstel	71
19 De narcist speelt zijn spel verder	75
20 Mindfulness.....	78
21 De kids: ups & downs	83
22 Ook ik: ups & downs.....	87
23 Pesterijen en dreigementen.....	92

24	Terug naar de Jeugdrechter	101
25	Ontzetting uit de ouderlijke macht?	103
26	Geklasseerd?	105
27	Verdere stappen naar Herstel	107
28	Uitspraak van de beslagrechter	108
29	Ik leef.....	109
30	Mijmeringen.....	111
31	Over de auteur	115

Voorwoord

Achteraf bekeken – hoewel, wat is achteraf? – moet ik mijn Vriendin bewonderen. Ik leerde haar kennen als een kruising tussen een duizendpoot en bezige bij: altijd wel begaan met haar kinderen, met haar sport, met hij die nu “De Ex” genoemd wordt, met een groot hart voor familie en vrienden, met grootse plannen voor de toekomst ook. Hoe broos is dit geluk gebleken, toen op een winteravond alles aan scherven viel. Van de ene dag op de andere veranderde haar leven van de hemel op aarde in een hel waaraan ze niet meer scheen te kunnen ontsnappen. Van de ene dag op de andere? Neen, er waren ongetwijfeld tekenen dat er iets zat aan te komen, maar dat het zo’n proporties zou aannemen en zo’n verwoestend effect zou hebben op dit jonge gezin, dat was onvoorstelbaar.

En dan komt de dag waarop alles verandert. De verschillende fasen passeren de revue: verbijstering, ongelooft, woede, verdriet, en niet te onderschatten: het onbegrip van de zogenaamde “vrienden”, het gevoel geïsoleerd te worden van de echte wereld en de mensen om haar heen, het gevoel om er alleen voor te staan. De lange lijdensweg van rechtzaken, politieverhoren, therapeutische sessies bij allerhande hulporganisaties, waarbij alles telkens weer opnieuw wordt opgerakeld, de vele ongelooflijke pesterijen en emotionele chantage van de tegenpartij.

Toch is er plots ook de moed om verder te gaan, om door te zetten, alles in het belang van de kinderen. Geleidelijk aan, na een periode waarin mijn Vriendin zeer diep is gegaan, komt ook het besef dat ze zelf haar leven in handen moet nemen, ter wille van haar eigen gezondheid en perspectief op de toekomst.

Als je heel diep in de put zit kan je slechts op twee manieren reageren: je kan in een depressie terecht komen (en misschien is ze ook onbewust door deze fase gegaan), of je kan energie putten uit de tegenslagen en er langzaam, heel langzaam, bovenop kruipen. De auteur van dit boek heeft besloten dat ze verder wil met het leven (een nieuw leven!), de kinderen, haar familie en de vrienden die haar zijn blijven steunen. Waarvoor mijn eeuwige bewondering. Wat een "Courage"!

De Vriendin

Inleiding

Ik denk dat de tijd er nu wel is om te beginnen schrijven. Niet het schrijven voor anderen, maar om alles wat er gebeurd is een plaats te geven. Een plaats op papier zodat het niet eindelijk blijft ronddolen in mijn hoofd. Ik word er moe en rusteloos van. Al die gedachten, al die spookbeelden die blijven dwalen in mijn geest. Die blijven terugkomen en er voor zorgen dat ik blijf ploeteren in mijn diepe put. Mijn vuile put van geweld en aangedane pijn. De onverdraagbare pijn omdat dit niet alleen mij is aangedaan maar ook mijn kinderen. Mijn kinderen die voor de rest van hun leven getekend zijn. Die geen onbezorgde jeugd hebben, niet gewoon kind kunnen zijn zoals het hoort. Het schuldgevoel dat er gewoon is, ook al treft mij geen schuld.

Of toch? Ben ik blind geweest, wou ik het niet zien en horen? Of was hij zo geslepen en bedreven dat niemand het gezien heeft?

Om een beetje de sereniteit te bewaren en de waardigheid van de slachtoffers, de gekwetsten, te waarborgen, alsook omdat dit boek niet bedoeld is om welbepaalde mensen met de vinger te wijzen of om dit boek te gebruiken om de schuldigen in het verhaal naamsbekendheid te geven, spreek ik in mijn boek over:

- De Oudste: dit is het grootste slachtoffer dat seksueel misbruikt werd;
- De Zoon en De Jongste: dit zijn mijn twee jongere kinderen;
- De Engel: dit is een ongelooflijk persoon van de crisishulp aan huis, die mij vele malen ondersteund en geholpen heeft;
- "XYZ": een niet nader genoemde hulpverleningsorganisatie

- "X": een hulpverlener van het "XYZ";
- "Y": een hulpverlener van het "XYZ" voor mij;
- Verkeerde Vrienden: dit slaat niet op een individu maar op een samenstelling van de bevolking die zich bezighoudt met zich te moeien in andermans leven en zelf één hoopje ellende en miserie zijn in hun gezin en met hun kinderen;
- "De Ex": de dader, mijn ex en de vader van mijn kinderen;
- De Nonkel, de broer van "De Ex";
- Brieven aan "mijn dagboek";
- Een hulpverlener van het VK te Antwerpen, die met mij via mail het pad bewandelt en indien nodig de steun geeft waar ik nood aan heb;
- De Vriendin die er steeds is als je ze nodig hebt, die er altijd staat in moeilijke tijden. Die het waardig is om deze naam te dragen.

1 Terug in de tijd

Héél lang geleden...

Je bent jong en weet niet wat je wil, je bent op zoek naar de grote en ware liefde. Je denkt dat er een ideale partner voor je is. De droomprins die alles voor je doet, die eeuwig bij je blijft.

En zo begint het ook. En er komen drie prachtige kindjes, eigen individuen. Drie “speciallekes” die elk op hun beurt uniek, maar ook anders zijn. En niet elke dag is rozengeur en maneschijn, maar ja waar wel?

29 December 2011 - De jaren vlak daarvoor

Hij was meer dronken dan nuchter, zat steeds vaker op café. Ging wel tot 4 keer per week sporten en bleef dan tot in de vroege uurtjes weg. Van de ene broek in de andere, of gewoon ladderzat het bed in en niet gaan werken.

Het stapelde op en steeds meer begon ik me af te vragen of ik zo wel verder wou. Ik wou een gezin, een partner die er ook voor mij was, en ook een vader voor de kinderen. Steeds meer liep het uit op hoog oplopende ruzies en meer en meer had ik het verlangen om hem te verlaten. Maar de dag nadien was hij altijd zo lief en vol beloften. En ik kon dit de kinderen toch niet aandoen. Scheiden, wat voor een toekomst zouden de kinderen dan nog hebben. En ik wou de kinderen toch niet ongelukkig maken?

2 De bom barst

29 December 2011

En dan die bewuste dag.

Weer kwam hij ladderzat thuis, en toch ontkennen. Hij ging zich nog rap even douchen en dan konden we eten.

Het eten klaar, ik roep, geen reactie. Ik ga naar boven. Het water loopt maar het licht is uit. Raar gevoel... vreemd? Stil wandel ik door de gang. Waarom stil? Ik weet het niet... Een buikgevoel? Een gevoel van: dit is raar?

Ik kom in de badkamer en zie hem naakt terwijl hij mijn oudste dochter vast heeft en haar borsten betast terwijl hij haar lustig binnendraait. Ik doe het licht aan, helemaal verward, hij duwt haar snel achter het muurtje en loopt naar het toilet. Ik ben overdonderd en verdwaasd. "Wat was dat? Wat ben je aan het doen?" Hij daarop: "niks ik zit op 't toilet". "Oh ja", vraag ik, "en wat doet De Oudste daar dan? Waarom duwde je haar weg? Wat was je met haar aan het doen???" Gebrabbel... Ik zit in een droom, mijn automatische piloot slaat op, ik roep: "dit kan niet, dit kan niet waar zijn, smeerlap, vuile gore smeerlap", en loop naar mijn kamer. Loop dan terug en stuur De Oudste naar haar kamer.

Hij komt mij achterna. "Zoeteke je hebt dit verkeerd gezien, er is niets gebeurd, doe niet zo dramatisch...". Ik ga door het lint; "verkeerd gezien? Ik dacht het niet, vuile vieze vetzak". Ik haal mijn dochter van haar kamer en zet ze samen en stel weer de vraag: "wat waren jullie daar aan het doen?" "Niets, helemaal niets, je hebt het verkeerd gezien, papa gaf me een knuffel". Ik ben het beu, zeg dat dit de druppel is en dat ik nu naar de politie stap, mijn dochter sleur ik mee en dan zullen